

Х. К-въ

Сънъ и пробуждане на растенията

Зимата си отива. А хубава бѣше тя. И можемъ да пожалѣемъ за нея, защото наредъ съ студовѣтъ и виявицитѣ си, заедно съ мъглитѣ и поледицитѣ, тя ни донасяше и чудно хубавата си бѣла премѣна. А кой не се е радвалъ на първия снѣгъ? Кой не се е търкалялъ изъ рохкавата бѣла завивка на земята и не се е сражавалъ съ топки? А кой не е правилъ снѣжни човѣци? Ами пѣрзалкитѣ? Ами кой не е слушалъ унесено чуднитѣ приказки вечеръ край огнището?

Хубава е зимата: и тя си има своитѣ прелести, и тя ни донася радости. Но. . .

Все пакъ, когато дойдатъ хубавитѣ слънчеви топли дни, когато започнатъ да се „дератъ ризитѣ на планинитѣ“, и небето, като окжпано, покаже своята синя дълбочина, сѣкашъ товаръ се сваля отъ плещитѣ, криле като че ли ти поникнатъ, и ти се ще да литнешъ, да посрещнешъ по-скоро пролѣтъта. . .

А ето я, тя иде вече. Кокичето

„Отдавна вече се показва: то не трае за нея друго цвѣте да обади“.

И на прѣпечни горски мѣста, кждето снѣжната покривка се е скжсала и земята е надникнала да види „време ли е вече“, кокичето показва своята бѣла главичка. Понѣкога то доста прибързва: под-